

- 3) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Królestwo Niderlandów, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer/Hans Angerer

(Sprawa C-477/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/36/WE — Artykuł 10 — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Dostęp do zawodu architekta — Dokumenty niewyszczególnione w pkt 5.7.1 załącznika V — Pojęcia „przyczyn szczególnych i wyjątkowych” i „architekta”)

(2015/C 198/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer

Strona pozwana: Hans Angerer

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Landesrechtsanwaltschaft Bayern als Vertreter des öffentlichen Interesses

Sentencja

- 1) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 279/2012 z dnia 6 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wnioskodawca, który zamierza skorzystać z przewidzianego w rozdziale I tytułu III tej dyrektywy ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, powinien oprócz posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji niewyszczególnionej w pkt 5.7.1 załącznika V do wspomnianej dyrektywy wykazać również występowanie „przyczyn szczególnych i wyjątkowych”.
- 2) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36, zmienionej rozporządzeniem nr 279/2009, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „przyczyn szczególnych i wyjątkowych” w rozumieniu tego przepisu odnosi się do okoliczności, ze względu na które wnioskodawca nie posiada dokumentu wyszczególnionego w pkt 5.7.1 załącznika V do tej dyrektywy, przy założeniu, iż wspomniany wnioskodawca nie może powołać się na to, że posiada kwalifikacje zawodowe dające mu w rodzimym państwie członkowskim dostęp do zawodu innego niż ten, który zamierza wykonywać w przyjmującym państwie członkowskim.

- 3) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36, zmienionej rozporządzeniem nr 279/2009, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „architekta”, o którym mowa w tym przepisie, należy definiować z uwzględnieniem ustawodawstwa przyjmującego państwa członkowskiego, a w następstwie – że niekoniecznie wymaga ono, by wnioskodawca wykazywał się wykształceniem i doświadczeniem, które obejmuje nie tylko czynności techniczne z zakresu planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych, lecz także czynności dotyczące projektowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie konserwacji zabytków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Lourdes Cachaldora Fernández/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-527/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy płci męskiej i pracownicy płci żeńskiej — Równość traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego — Dyrektywa 79/7/EWG — Artykuł 4 — Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Ustalanie wysokości świadczeń — System zaliczania przerw w odprowadzaniu składek — Pracownicy zatrudnieni w niepełnym oraz w pełnym wymiarze czasu pracy)

(2015/C 198/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lourdes Cachaldora Fernández

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/9/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym stanowiącym, że przerwy w odprowadzaniu składek, które miały miejsce w okresie odniesienia stosowanym do celów ustalenia wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, następujące po okresie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, zaliczane są w wysokości obowiązującej minimalnej podstawy składki z zastosowaniem współczynnika obniżającego dotyczącego tego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy jeżeli takie przerwy następują po okresie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, nie stosuje się takiego obniżenia.
- 2) Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy], zawarte w załączniku do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy] zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono swoim zakresem stosowania przepisów państwa członkowskiego stanowiących, że przerwy w odprowadzaniu składek, które miały miejsce w okresie odniesienia stosowanym do celów ustalenia wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, następujące po okresie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, zaliczane są w wysokości obowiązującej minimalnej podstawy składki z zastosowaniem współczynnika obniżającego dotyczącego tego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy jeżeli takie przerwy następują po okresie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, nie stosuje się takiego obniżenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.